

Chương 33

Hiệp Nữ Lộ Kỳ Công
Ma Nương Thất Sắc

Phiên Dương Diệu Tảo xoay người lại nhận ra đó là người nào, mặt biến sắc lửa giận bốc lên gầm to:

- Thì ra lão ăn cắp này dám lấy cần câu của Đồ Long ta, có lẽ muốn thử võ công chăng?

Vân Hải chân nhân Hồ Vũ cười âm hiểm:

- Hừ, họ Thiên kia, hãy đưa trả cần câu ấy đây, kéo từ nay suốt dải Lư Sơn Phiên Dương này không còn mặt lão nữa đấy!

Chắc lão đầu nhỏ bé này là Thiên Tổ Võ, người đã đánh cắp Thái Âm Thần Kiếm của Yến Lăng Vân. Rõ ràng Lư Sơn Tứ Tuyệt có biết lão này trước nhưng chưa biết thân thế nguồn gốc của lão. Thiên Tổ Võ đưa đôi mắt ti hí liếc nhìn bốn lão Lư Sơn Tứ Tuyệt cười rúc rích:

- Ta xem cái bọn Lư Sơn Tứ Tuyệt các người chỉ giỏi hù dọa chứ có bản lĩnh gì, đến võ khí giữ còn không nổi làm sao giữ mạng? Trước đây Tổ Võ ta vì nghiêm lệnh của chủ nhân không quấy nhiễu người khác nên đành chịu nhục chứ đâu phải sợ gì ai. Không tin, chút nữa chúng ta tỷ thí xem ai thắng ai?

Thượng Quan Bình lúc ấy hoành kiếm quá lâu nóng nảy nói:

- Tổ bá bá cần gì phải nói nhiều với bọn chúng, mau hỏi lão câu cá kia còn dám giao đấu thủy công với Bình nhi chăng?

Đến đây Lư Sơn Tứ Tuyệt mới hiểu ra lão Tổ Võ này là người nhà của Yến Lăng Vân và còn là trong bọn môn hạ của chàng nữa, Túy Như Lai Nhất Trừng nghiêm mặt nhìn chàng:

- Vừa rồi bọn lão hủ nhất thời gấp lên đường nên định đi nhờ thuyền xuống hướng đông, phạm tới oai danh các hạ, đó chỉ là hiểu lầm nho nhỏ, xin các hạ miễn thứ. Lão tăng thực sự chẳng phải sợ gì nhưng chư vị là khách, chúng ta lại không oán không thù, cũng nên nể mặt nhau một chút tốt hơn.

Lão tăng này miệng lưỡi cũng khá lanh lợi thấy tình hình bất ổn vội kiếm cách rút lui. Nhưng Thượng Quan Bình không đợi chủ nhân, cười lạnh xen vào:

- Định cướp thuyền của người ta, hành hung môn hạ người ta sao gọi là chút hiểu lầm nho nhỏ được? Hừ! Hôm nay nếu chúng ta không dạy cho các người một bài học, tương lai chúng ta nào còn mặt mũi đâu đi qua cái thành Cửu Giang này nữa?

Yến Lăng Vân vội can thiệp:

- Nếu chúng ta giao đấu ở đây e rằng sẽ xao động đến quan phủ. Hoặc là chúng ta hẹn gặp nhau ở Tiểu Cô Sơn gần đây phân cao thấp, các vị nghĩ sao?

Chàng đưa mắt ra hiệu cho Thiên Tổ Võ trả lại cần câu cho Phiên Dương Điều Tẩu Đồ Long rồi giục mọi người lên đường cho sớm, vì bấy giờ trên bờ đã có không ít kẻ hiếu sự bu lại định coi trận đấu sắp xảy ra. Bấy giờ Bách Hoa Cung chủ ra lệnh cho Thượng Quan Bình điều khiển mấy môn hạ cho căng buồm xuất phát. Lâu thuyền thuận gió chạy như bay trên mặt nước chỉ trong khoảnh khắc đã tới Tiểu Cô Sơn. Lữ Sơn Tứ Tuyệt không nói một lời phi thân lên bờ trước, tiếp theo là các người của Cửu Cung Sơn cũng neo thuyền lên bờ. Yến Lăng Vân trở lại chốn cũ vô hạn xúc cảm lòng thêm phần bồi hồi nhớ buồn bã. Trước mắt chàng là Tiểu Cô Sơn vẫn trùng trùng dựng trước mặt nước y như cũ, người cùng đến đây với chàng năm ngoái trừ Thiên Đô Lăng Vân Yến ra chẳng còn ai nữa cả. Cửu Hoa Lâm Anh đã tự vận dưới dòng nước. Đông Hải Cát Phi Quỳnh giờ đây cũng đã thành người thiên cổ, do đó bước lên bờ núi, nhất thời chàng bần thần quên cả Bách Hoa Cung chủ vẫn đi bên cạnh chàng, ngẩn ngơ nhìn dòng nước buột miệng ngâm bài từ tức cảnh:

Đông thệ thủy

Vô phục hướng tây lưu?

Kinh tiết cô phương thiên kiến tậ

Chiêu hồn hà xứ mộng du du

Mạch mạch sử nhân sầu...

(Ào ào nước chảy về đông

Có bao giờ nước lại vòng qua tây?

Đã qua những tháng những ngày

Gọi hồn ai ở chân mây không về

Khiến buồn cứ mãi lê thê...)

Đương nhiên Lạc Hồng Châu là một thiếu nữ thông minh hiểu rõ rằng chàng muốn ghé nơi đây giao đấu với bọn Lữ Sơn Tứ Tuyệt chỉ là cái cớ để thăm lại chốn cũ,

mục đích chính là để ghé lại đây thương tiếc Hồng Lăng Nữ lần cuối cùng. Nàng âm thầm đứng yên lặng bên cạnh chàng. Một lúc sau nàng mới ôn nhu cất tiếng:

- Ca ca có lòng ấy Cát tỷ tỷ linh thiêng ở trên trời nhất định sẽ rõ xin đừng buồn rầu nữa, chúng ta lên núi chứ?

Chàng chợt tỉnh nắm lấy tay nàng thở dài:

- Muội muội nói phải lắm.

Hai người dựa vai nhau song song bước lên núi. Trong tâm tưởng họ vẫn định ninh hiện giờ cha còn Cửu Cung Kiếm chắc đã đang tỷ thí với Lư Sơn Tứ Tuyệt. Nào ngờ khi lên tới lưng chừng núi vẫn thấy ba cha con họ đứng nhàn nhã ở đó. Trong góc bên phải trên khoảng đất trống có một thiếu nữ xinh đẹp không biết đến từ bao giờ đang chửi mắng bọn Lư Sơn Tứ Tuyệt. Vị cô nương ấy vừa nhìn thấy Yến Lăng Vân và Lạc Hồng Châu liền vui mừng từ xa cất tiếng gọi:

- Yến ca ca, tiểu đệ... không! Tiểu muội Lâm Anh ở đây. Tiểu muội tìm ca ca lâu lắm rồi!

Thật là một việc lạ. Rõ ràng Cửu Hoa Lâm Anh đã nhảy xuống sông chết từ năm ngoái sao lại còn xuất hiện ở đây? Yến Lăng Vân kinh ngạc đến độ quên cả trả lời. Có lẽ đối phương cũng biết chàng kinh ngạc nên bật cười khanh khách:

- Yến ca ca ơi, tiểu muội được gia sư cứu thoát, đâu có chết đâu! Ca ca đừng ngần ra nhìn như thế!

Quét mắt lại nhìn Lư Sơn Tứ Tuyệt, nàng quát:

- Năm ngoái các người tới đây hoành hành ngược ngạo, hôm nay lại xúc phạm đến cô nương, cô nương khó lòng tha cho các người được nữa!

Bấy giờ Yến Lăng Vân mới tỉnh ngộ, bèn kể lại giản lược chuyện đã qua cho Bách Hoa Cung chủ nghe, rồi chàng nắm tay nàng bước gần tới, cao giọng gọi:

- Lâm hiền muội hãy tạm nghỉ ngơi, bọn ác tà này hãy để ngu huynh giải quyết.

Thân chàng hơi động đã lướt tới trước mặt mọi người. Lâm Anh không chịu rút lui như lời chàng, nàng mỉm cười:

- Ai trong chúng ta xuất thủ cũng vậy thôi, tiểu muội muốn biết chúng thật sự có bao nhiêu bản lĩnh mà dám xưng là Tứ Tuyệt.

Lư Sơn Tứ Tuyệt hôm nay quả là gặp ngày rắc rối, nhưng chúng rất tin ở bản lĩnh, trong các đối phương, trừ Yến Lăng Vân là người chúng kỵ nhất ra, căn bản chúng không coi môn hạ Cửu Cung Sơn vào Cửu Hoa Lâm Anh vào đâu. Trong bọn Tứ Tuyệt

ấy có lão bà tóc trắng phau là Bạch Phát Ma Nương Giải Ngũ Cô tức giận đỏ ngầu mắt hoành ngang thiết trượng tới Lâm Anh, quát mắng:

- Nha đầu không biết trời cao đất dày là gì dám lớn lối trước mặt lão thân, để ta thử xem ngươi có tài cái gì cái đấy!

Lão trầm thanh tiếp:

- Bốn người bản môn mỗi người đều có một tài năng kinh người nên mới được gọi là Tứ Tuyệt. Ta không ngại gì không báo cho người biết. Trừng Nhất đại sư sở trường Cách Sơn Đả Ngưu Thần Quyền, Vân Hải đạo trưởng có đại pháp Thiên Tỵ Nhập Mộc, Đồ Trang chủ kỳ tài Nhất Vĩ Độ Giang, còn lão thân tuy ở vị trí cuối cùng nhưng sức cũng đủ khai sơn, chẳng lẽ lại sợ người sao?

Lão lại giơ cao thiết trượng lên đập xuống tảng đá nằm bên cạnh đường, lập tức ánh lửa bắn ra tung tóe, cát đá tung bay, tảng đá bị chặt làm đôi. Kinh lực ấy quả nhiên kinh người đúng là như câu nói của lão "sức đủ khai sơn" thật chứ không phải lộng ngôn. Lão ma nương đảo mắt nhìn Lâm Anh hìu hìu tự đắc:

- Nha đầu, ngươi làm được thế chẳng?

Theo Yến Lăng Vân gặp nàng năm trước ở bãi Anh Vũ Hán Dương, công lực nàng quả không thể bằng lão ma nương, nào ngờ nàng vẫn thung dung nhìn Bạch Phát Ma Nương, bĩu môi:

- Một chút bản lĩnh ấy đâu đáng gọi là "tuyệt"! Hôm nay cô nương sẽ cho các người đại khai nhãn giới đây!

Nàng hơi chuyển thế, tay không có bất cứ một binh khí nào, ngọc chưởng đưa lên chém xuống một tảng đá khác. Theo lý đó là một hành động tuyệt không có khả năng vì tay không làm sao so được với thiết trượng? Nhưng sự thực lại khác hẳn. Hai cánh tay nàng vừa chém xuống, ống tay phát qua, tảng đá như miếng đậu hủ liền tách làm hai.

Tình hình như thế khiến Lữ Sơn Tứ Tuyệt ngây mặt há mồm, ngay đến Yến Lăng Vân cũng hết sức kinh ngạc không thể tưởng tượng chỉ xa cách mới có hơn nửa năm, công lực của nàng đã tiến bộ dường ấy. Hai người con gái họ Thượng Quan lập tức cất tiếng hoan hô.

Cửu Hoa Lâm Anh vẫn bình thản hơi liếc Yến Lăng Vân nở một nụ cười rồi không thêm nhìn đối thủ Giải Ngũ Cô, nàng quét mắt về phía Túy Như Lai Trừng Nhất:

- Lão trọc đầu thấy thế nào?

Trừng Nhất chậm chạp đáp:

- A di đà phật! Tuyệt học Trảm Long Thủ Nam Hải Môn của nữ thí chủ khiến bản tăng bội phục. Bản tăng xin bày tỏ chút vụng về, xin được cô nương chỉ giáo!

Hôm nay lão ăn nói như vậy đã là quá khiêm nhường. Lão đưa mắt nhìn quanh thấy cách lão hai trượng có một cây liễu khá to, đột nhiên chưởng lão phát ra mau như gió đánh lên không trung. Thực là khó tin, cây liễu như bị một kinh lực vô hình đập tới bật gốc đổ xuống đất. Hiển nhiên thần công Cách Sơn Đả Ngưu của lão đã tới mười thành công lực. Nhưng Lâm Anh không đợi lão mở miệng liền cười nhạt một tiếng:

- Xem cô nương ta đây!

Tay áo nàng phất đến một cái, lập tức một trận gió nóng như lửa cuốn tới kéo dựng cây liễu vừa bị đổ đứng dậy, uy lực ấy quả là kinh người.

Đến đây sắc mặt Lư Sơn Tứ Tuyệt ai nấy đều trắng bạch. Chúng tỉnh ngộ hôm nay gặp các nam nữ này bất luận lớn nhỏ đều là người có thân thủ bản lãnh đáng sợ. Qua hai lần tỷ thí, cao thấp coi như đã rõ. Nhân vậy không đợi đối phương gọi đích danh khiêu chiến, Vân Hải lão đạo cười khô khốc:

- Nữ thí chủ đầy thân tuyệt học, đúng là võ lâm hiếm có, bọn bản đạo xin chịu nhận hạ phong, tất cả mọi xúc phạm trước đây xin nữ thí chủ rộng lượng bỏ qua cho.

Câu ấy chẳng khác nào đại diện cho bốn người cúi đầu nhận thua! Theo quy củ thường lệ của giang hồ như vậy là đã quá rõ nhưng Cửu Hoa Lâm Anh dường như chưa hết cơn giận liền cười lạnh đáp:

- Hừ! Đâu có dễ dàng thế, hôm nay ta quyết không để cho lão quái vật các người quay về!

Lư Sơn Tứ Tuyệt xưa nay vốn là người tự phụ, nhìn như vậy là đã quá chịu lép vế thể diện hơn được nữa? Câu nói đáp của Lâm Anh chẳng khác nào gáo nước lạnh khiến chúng tỉnh lại. Đang lúc bốn lão già định nổi giận, bỗng trong cái miếu gần đấy phát ra một tiếng gọi rất lớn:

- Đồ nhi hãy tạm tha cho chúng, mau gọi chúng và tên Yến ca ca vào đây cho sư phụ hỏi.

Ngũ thanh tuy không to lắm nhưng tất cả đều bị chấn động, tai kêu lên ong ong liên hồi. Rõ ràng người nói ấy phải là người có nội công cực cao. Lư Sơn Tứ Tuyệt càng thêm nhụt chí không dám cử động. Lâm Anh lập tức cao giọng đáp:

- Anh nhi xin tuân lệnh.

Rồi quét mắt nhìn bốn tên:

- Gia sư đã có lệnh gọi, mau theo ta vào đó.

Nàng hơi nghiêng người nhìn Yến Lăng Vân cười khanh khách:

- Ca ca đừng ngạc nhiên, chúng ta hãy vào trong miếu đi. Tiểu muội thú thật, tiểu muội và gia sư đến đây là cố ý gặp ca ca đó!

Hốt nhiên nàng nhớ chàng còn có đồng bạn liền quay vẫy Bách Hoa Cung chủ:

- Tỷ tỷ hãy mau đến đây, gia sư mời cả tỷ tỷ nữa đấy!

Rồi giả như ngạc nhiên:

- Ô! Hôm nay người đi chung với Yến ca ca sao không phải vị cô nương cùng đi năm ngoái nhỉ?

Bấy giờ Bách Hoa Cung chủ cũng đã lại gần, không đợi chàng trả lời, nàng buột miệng đáp:

- Cát tỷ tỷ chẳng may gặp bất hạnh, tiểu muội Lạc Hồng Châu từng nghe Vân ca ca nhắc đến tên của Lâm nữ hiệp tự ngưỡng mộ từ lâu, hôm nay được gặp thật là vạn hạnh!

Lâm Anh có hơi lúng túng ngượng ngùng vội nói vài câu khách sáo rồi dẫn mọi người vào trong ngôi miếu. Trong ấy có một vị đạo cô trung niên khoanh chân trên một tấm bồ đoàn ngay trước thần án. Không đợi Lâm Anh giới thiệu, Yến Lăng Vân và Bách Hoa Cung chủ làm lễ ra mắt. Trung niên đạo cô nhìn kỹ hai người mỉm cười gật đầu, nhìn thấy Lữ Sơn Tứ Tuyệt sau đó đạo cô trầm nét mặt, từ từ nói:

- Lão thân là Lý Xích Hà ở Nam Hải khi xưa được gọi là Phiêu Diêu Tiên Cô.

Hai mắt đạo cô trừng lên quét nhìn bốn lão quát to:

- Cấm điều của bản môn trong giang hồ ai cũng biết, các người sao dám xâm phạm vô lễ với ái đồ của lão thân?

Lữ Sơn Tứ Tuyệt nghe ba tiếng Lý Xích Hà ai nấy đều biến sắc hoảng sợ, mồ hôi toát ra ướt trán. Nguyên Phiêu Diêu Tiên Cô này đứng hàng thứ ba trong Nam Hải Bát Quái, chẳng những công lực cao không lường mà còn nổi tiếng là một nữ sát tinh xưa kia được giang hồ gọi là Nữ La Sát hoặc Nữ Đồ Tể, đủ biết sự hung tàn đến bậc nào. Ngoài ra lão còn có thuật Trú Nhan nên sắc mặt như người mới trung niên, thật ra tuổi của lão năm nay ít nhất cũng đã trên tám mươi. Lữ Sơn Tứ Tuyệt đều là những lão giang hồ đã lâu nên đều có nghe tên Lý Xích Hà này, huống gì khẩu khí của lão ma nghe rất nghiêm khắc. Bọn chúng đều tự biết, dù có tận lực liều chết cũng không thể là đối thủ của lão ma này. Túy Như Lai Trừng Nhất vội chấp tay cung thân làm lễ khúm núm đáp:

- Tiểu tăng có mắt mà không thấy núi Thái Sơn, kính mong lão nhân gia rộng lượng khoan dung cho.

Ba lão còn lại cũng vội lập tức cúi đầu chịu tội. Nhất thời bao nhiêu uy thế của chúng tiêu tan, cả bốn như đàn dê nhìn thấy cọp, thái độ vừa đáng thương vừa nực cười. Yến Lăng Vân cảm thấy bất nhẫn nghĩ bụng:

"Cứ nghe Lữ Sơn Tứ Tuyệt tính tình kiêu ngạo hoành hành xuôi ngược nhưng cũng chưa hoàn toàn giống bọn hắc đạo cũng chưa đến nỗi quá ác độc, sao lại ép chúng đến thế?"

Chàng liền mỉm cười xen lời:

- Lý lão tiên bối bớt giận, bốn người bọn chúng tuy có vô lý nhưng nay đã biết tội lỗi, kính xin tha cho chúng một lần.

Lâm Anh cũng thưa với sư phụ:

- Yến ca ca con đã có lời xin. Ân sư, chúng ta hãy tha cho chúng.

Phiêu Diêu Tiên Cô âu yếm nhìn ái đồ và Yến Lăng Vân một cái gật đầu, sau đó mới quay sang Lữ Sơn Tứ Tuyệt lạnh lùng buông lời:

- Hôm nay nể lời Yến thiếu hiệp, lão thân phá lệ một phen, chỉ có một điều kiện này, các người có chấp nhận không?

Đương nhiên vì tình hình đến thế, Lữ Sơn Tứ Tuyệt chỉ mong được thoát thân, điều kiện gì mà không được? Lão hòa thượng Trừng Nhất lập tức cao giọng cung kính:

- Xin lão tiên bối chỉ dạy, bọn tiểu tăng xin cố hết sức.

Phiêu Diêu Tiên Cô hơi trầm ngâm:

- Thực ra điều kiện của ta cũng chẳng có gì khó khăn, chỉ cần từ nay các người canh gác thác nước dưới ngọn Ngũ Lão Phong cho ta thật cẩn mật, trong vòng chu vi nửa dặm hễ ai không có tín phù của bản môn, các người không được cho vào.

Trừng Nhất nghiêm giọng:

- Tiểu tăng xin tuân lệnh.

Phiêu Diêu Tiên Cô gật đầu rút ra một miếng gỗ mỏng như tờ giấy đưa ra nói:

- Từ nay dưới ngọn Ngũ Lão Phong ấy đều do bản môn cai quản, đây là tín phù, các người đi đi!

Bất giác Yến Lăng Vân nghĩ thầm:

"Thác nước dưới ngọn Ngũ Lão Phong chính là nơi mà Độc Hành Tẩu bảo rằng là Thiên Toàn Tiên Phủ của Đại Hoang chân nhân, cũng là nơi ta cần tìm hiểu bí mật ba tiếng Tiêu Diêu Du. Nếu bị bọn Nam Hải phong tỏa, tương lai chẳng là phiền phức lắm ư?"

Lập tức chàng kêu lớn:

- Bốn vị hãy chậm.

Đồng thời nghiêm mặt nhìn Phiêu Diêu Tiên Cô.

- Ngọn Ngũ Lão Phong là nơi thắng tích du khách qua lại rất nhiều, lão tiên bối sao lại tự ý phong cấm? Vả chẳng sắp tới văn bối cần phải đến nơi ấy, hôm nay xin nói rõ trước, nếu quý phái phong cấm, xin để văn bối được ngoại lệ.

Chàng ngang nhiên phản đối thẳng thắn chẳng khác nào cho đối phương đã làm bậy. Cứ theo tính tình của Phiêu Diêu Tiên Cô trước đây là đã phạm vào đại cấm kỵ quyết không thể tha. Nhưng nay lão ma tỏ ra rất thay đổi nhiều tính cách, nghe câu ấy sắc diện vẫn không có gì oán hận. Lão vừa vẫy tay cho Tứ Tuyệt đi ra vừa mỉm cười đáp:

- Chẳng lẽ tiểu tử này chưa chịu bái sư làm môn hạ ta sao mà sợ không có tín phù?

Chàng đáp liền:

- Phú tính văn bối ngu độn không đáng được rũ thương, anh tài trong thiên hạ còn nhiều, quý phái lo gì không có môn đồ?

Trong một năm nay chàng bốn tẩu giang hồ cũng nghe được ít nhiều, đối với Nam Hải Bát Quái chưa hề có chút hảo cảm nào, quyết liệt cự tuyệt. Nhân đó Phiêu Diêu Tiên Cô biến sắc phảng phất như cố nuốt giận:

- Chúc Linh Cô là bạn xưa cũ của ngươi, Anh nhi từng vì ngươi mà nhảy xuống sông tự tận. Nay hai người ấy đều là người bản môn, chẳng lẽ ngươi còn gì không bằng lòng nữa sao?

Cửu Hoa Lâm Anh cũng ai oán tiếp lời:

- Yến ca ca ơi, bản môn tuyệt học nhiều vô kể, tiểu muội chỉ mới được ân sư truyền thụ có nửa năm, bản lĩnh có khác hẳn trước như ca ca vừa nhìn thấy đó, cơ hội ngàn vàng không có hai lần đâu!

Nàng lại thở dài:

- Linh Cô tỷ suốt ngày than khóc vì nhớ ca ca. Yến ca ca, ngàn vạn lần ca ca chớ nên phụ tình ấy chứ?

Cả hai sư đồ đều nài nỉ đem tình lý ra ép buộc chàng, nhưng chàng vẫn quyết liệt:

- Hiền muội đừng làm khó ta, ta lập thân chẳng có gì hối tiếc. Linh Cô tỷ là gái đã có chồng, về tình về lý, Yến Lăng Vân ta đâu dám làm chuyện quá phận mình?

Hơi dừng một chút chàng lắc đầu tiếp:

- Mỗi người một chí, không thể cưỡng cầu. Có thể mai kia nếu thấy quý phái quả là có tài có đức, ngu huynh sẽ tự tìm đến xin được thu nhận cũng chưa biết chừng, còn hiện giờ xin tha cho tội không tuân lệnh.

Chàng cương quyết cự tuyệt khiến Phiêu Diêu Tiên Cô giận đến tái mặt quát nhỏ:

- Thảo nào tiểu tử ngươi chẳng coi thân thích ra gì, không coi bản môn ta vào đâu. Được! Ta sẽ thử xem tiểu tử ngươi có bao nhiêu bản lĩnh!

Lão lập tức đứng dậy, chưởng theo lời đánh ra, năm đầu ngón tay bắn tới năm kinh khí sắc đỏ như điện chớp chụp xuống đầu Yến Lăng Vân. Cự ly hai bên rất gần và lão ma lại xuất thủ đột ngột, bất luận về uy lực hay về chiêu thức đều hiếm có trong võ lâm rất khó chống đỡ.

May mà Yến Lăng Vân gần đây đã mấy lần vào sinh ra tử, kinh nghiệm đã tăng nhiều. Nhân đó chàng không kinh loạn, tức thì lật tay đẩy Lục Dương Chân Khí ra. Thoạt đầu Phiêu Diêu Tiên Cô chỉ ý định dùng Tam Dương Ly Hỏa Thần Công của bản môn uy hiếp chàng và cũng có ý biểu diễn tuyệt học mà thôi. Lão ma tuyệt không ngờ đối phương chỉ là một tiểu tử chưa hề có sư thừa mà dám chống cự lại và công lực lại rất thần kỳ, hỏa hầu thâm hậu không hề thua kém lão chút nào. Lão then quá hóa giận hữu chưởng tăng thêm cường lực nghĩ bụng:

"Chẳng trách tiểu tử này kiêu ngạo quá, quả y có công lực phi phàm thật!"

Lão vừa xuất thêm tả thủ lại phát ra năm luồng kinh lực vừa quát to:

- Hãy tiếp thêm cái này của lão thân thử xem?

Theo ý lão đến đây chắc chắn đối phương khó chống đỡ nổi, tất sẽ cúi đầu xin tha mạng. Nào ngờ, Yến Lăng Vân cũng vung tay trái, đột ngột Tam Âm kinh khí tuôn ra như sóng dữ lấy kinh lực của lão. Nhất thời song chưởng hai người đều lay động, bốn mắt nhìn thẳng nhau. Cả một gian miếu đều bị hơi lạnh toát ra thấu xương, hai người đều cầm cự tương đồng, lúc bên này lui thì bên kia tiến, bên kia tiến thì bên này lùi. Phiêu Diêu Tiên Cô kinh dị hết sức vì công lực của đối phương, đồng thời Bách Hoa Cung chủ phần nộ rút phăng Thái Âm Thần Kiếm, ánh biếc chiếu ra nhắm thẳng Nữ Đồ Tể Lý Xích Hà quát lớn:

- Lão tiên bối lấy lớn ép nhỏ, nếu không thu tay, đừng trách vãn bối công cuồng!

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>